

[Krag.]

Nu ser jeg det ærede Medlem Hr. Mads Larsen sidde her lige foran mig, og jeg glæder mig til, naar det ærede Medlem faar Ordet, at faa Oplysninger om, hvad det er, der ganske har forandret hans Opfattelse af Forholdene paa dette Omraade; thi jeg maa jo gaa ud fra, at den højtærede Ministers Forslag ogsaa paa dette Punkt dækker det samlede Ministeriums Opfattelse, altsaa ogsaa de radikale Medlemmers. (*Socialministeren*: Det gustne Overlæg).

Det er det gustne Overlæg, siger den højtærede Minister. Ja, det er muligt, men saa tror jeg dog, at det radikale Venstre maatte ønske, at det ærede Medlem Hr. Mads Larsen og det daværende ærede Medlem Hr. Rode havde givet sig Lejlighed til at anstille dette gustne Overlæg, inden de saa voldsomt gik i Brechen for den Nedsættelse, som de nu foreslaar ophævet; saa havde de undgaet at søbe den Kaal, som de den Gang saa flitteligen spyttede i.

Det var jo, da vi havde denne Sag til Behandling, at den daværende radikale Fører Hr. Rode sagde til Hr. Stauning, om han troede, han kunde bilde nogen ind, at 12 000 Kr. for nogle Aar tilbage var det samme som 12 000 Kr. nu; nej, sagde det ærede Medlem Hr. Rode, nu er 8 000 Kr. det samme, som 12 000 Kr. var for nogle Aar siden; og det ærede Medlem Hr. Mads Larsen stemte jo den Gang i af sine Lungers fulde Kraft; han var fuldt ud enig med Hr. Rode i, at denne Reduktion af Ydelserne maatte foretages. Og det ærede Medlem og hans Kampfælle havde Ret, ligesom vi havde: havde man revideret Gang paa Gang i opadgaende Retning, naar Kronen faldt og Priserne steg, saa maatte selvfølgelig Bevægelsesretningen blive den modsatte, naar Kronen steg og Priserne faldt. Det var ganske selvfølgeligt; Hr. Rode og det ærede Medlem Hr. Mads Larsen havde fuldstændig Ret.

Men ikke des mindre kommer man nu og stiller Forslag om, at et Erstatningsbeløb til en Enke uden Børn, som i Henhold til Loven af 1927 er 7 140 Kr., nu skal kunne stige til 10 800 Kr., og at den højeste Erstatning i 1927 til Enker med Børn, 12 495 Kr., nu skal kunne stige til 18 000 Kr., og det endskønt de maksimale Erstatninger, der kan ydes efter den gældende Lov, nu, da Pristallet er 162, ligger over de maksimale Erstatninger, som Hr. Stauning var fik gennemført i 1920, da Pristallet var op imod 230.

Det skal interessere mig i overordentlig høj Grad at faa at vide, hvad det er, der har

været bestemmende for det ærede Medlem Hr. Mads Larsen, thi den højtærede Ministers Henvisning til det gustne Overlæg betragter jeg som en Spøg; jeg kan ikke tænke mig andet end, at der ligger ganske anderledes reale Grunde bag det ærede Medlem Hr. Mads Larsens Omvendelse.

Den højtærede Minister foreslaar at ophæve Minimumssatserne for Aarslønnen. Det har jeg intet at indvende imod.

Saa foreslaar Ministeren endvidere, at der gives Adgang til efter Skøn at forbedre Erstatningen ved Ulykkestilfælde for ganske unge Personer. Dette er jo et Forslag, som er fremkommet fra det sagkyndige Udvalg, og jeg finder, at dets Motivering her er en Overvejelse værd.

Men naar jeg ser, at Lovforslaget betyder en Udgiftsstigning paa $1\frac{3}{4}$ Mill. Kr., maa jeg sige, at jeg bliver betænkelig. Og jeg trøster mig ikke ved den højtærede Ministers Henvisning til, at en Besparelse paa $1\frac{1}{4}$ Mill. Kr. vil kunne opnaas ved Omorganisationen af Ulykkesforsikringen gennem Oprettelsen af de fire Administrations- eller Forsikringsforbund.

Jeg mener, at en Ordning som den nu bestaaende, som vi har haft siden 1897, og som har gjort en saare værdifuld Indsats til Gennemførelse af Forsikringen i alle Kredse af Befolkningen, hvortil den har Ærinde, og som ogsaa paa udmærket Maade har løst forskellige sociale Opgaver, som Staten har paalagt den, den bør man ikke letsindigt forkaste.

Private Selskaber, gensidige og Aktieselskaber, har indfriet deres Forpligtelser overfor Samfundet og overfor Enkeltpersoner paa en — det tror jeg, at ogsaa den højtærede Minister vil anerkende — i det store og hele kulant Maade. I mange Tilfælde har Selskaberne ydet de forsikrede, som er kommet i Ulykke, mere, end de var forpligtet til; saadanne Sager har tid været fremdraget og behandlet her i det høje Ting. Og Selskaberne har endvidere ved at optage Lovforsikringer sammen med de mange andre Forsikringsarter og Former, som Arbejdsgivere og Privatpersoner har Interesse i, gjort de enkeltes Forsikringsbesvær, som under Hensyn til de mange Omraader, der kræver Forsikring, virkelig kan blive meget betydeligt, minimalt ved at overtage alle Arter af Risiko.

Men nu skal de vedkommende Forsikringstagere altsaa ikke mere have Lov der til; nu skal de, hvad dette specielle Forsikringsomraade, Lovforsikringen, angaar, tvinges ind i den højtærede Ministers For-